Уже минула буря;
Я чую, як радіють птиці; квочка
Підносить гострий голос
Посеред вулиці. Понад горою
Уже помітно ясноту чудову;
Земля свобідна знову,
І синьо зарізьбилася ріка.
Радіє кожне серце; там і тут
Відроджується гомін
І звичайний денний труд.
На небо поглядаючи, в спокої
Співаючи, простує ремісник
З приладдям у руці в свою майстерню;
Води щоб дощової
Набрати, господиня вибігає,
І продавця городини, що звик
Щодня обходити доми,
Зазовний чути крик.
Уже сміється сонце в небесах,
І сміх його вже грає на горбах
І на домах; розкрились вільно вікна
Балконів і терас — і безтривожні
Лунають бубонці здаля: в кареті
Знов подались удалеч подорожні.

Радіє серце кожне.
Чи ти, життя, всякчас
Таке ясне для нас?
Чи кожен раз з приємністю такою
До праці повертається людина?
Береться до нової?
О втіхо, ти, що з боязні постала,
Порожня втіхо, плоде
Жахів, що відлунали,

Що перед ними навіть той тремтів
І вмерти не хотів,
Хто повсякчас ненавидів життя!
Бо в муці безконечній,
Затихлі, похололі,
Бліді, здригались люди серед тьми,
Коли метались блискавки і вітер,
І падали громи.

О ти, природо добра,
Такі твої дарунки,
Твоє розкошування
Для смертних! Вся їх бідна втіха в тім,
Щоб утекти страждання.
Скорботи щедро розсіваєш ти,
Сам з себе виникає біль — і радість,
Що з муки часом постає, мов диво,
Уже велике щастя. Людський роде,
Богам одвічним любий! Ти щасливий,
Коли по муці можеш віддихнути,
І ти блажен, коли
Від мук усіх тебе звільняє смерть.

Перекладач: Михайло Орест